

Joonas Kallonen GILJOTIINI

WSOY

JOONAS
KALLONEN

Giljotiini

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ROMAANISSA ON LAINAUKSIA SEURAAVISTA TEOKSISTA:

Fjodor Dostojevski: *Idiootti* (Otava 2012), suomentanut Olli Kuukasjärvi.
Marguerite Duras: *Sodan vihkot* (Like 2008), suomentanut Matti Brotherus.
Theodore Kazcynski: *Teollinen yhteiskunta ja sen tulevaisuus* (Savukeidas 2005),
suomentanut Timo Hännikäinen.

© WSOY JA JOONAS KALLONEN 2021

ISBN 978-951-0-44841-0

PAINETTU EU:SSA

Mutta suurinta, kaikkein pahinta tuskaa eivät ehkä tuotakaan haavat vaan varma tieto siitä että tunnin kuluttua, sitten kymmenen minuutin kuluttua, sitten puolen minuutin kuluttua, sitten aivan kohta, sitten juuri nyt – henki erkanee ruumiista, että sen jälkeen et ole enää ihminen ja että se on aivan varmaa: pääasia on siis, että se on varmaa. Kun pääsi on asetettu terän alle ja kuulet miten se kirskahtaa pääsi yläpuolella, juuri tuo neljännessekunti on kaikkein hirvittävin.

FJODOR DOSTOJEVSKI

Italia

1998

Poika leikkii varpaillaan, hautaa ne aamunlämpimään hiekkaan. Pulverinhienon hiekan alta pilkistävät roskien kylät. Keltaista, kermanvaaleaa, turkoosia. Sinisen, valkoisen ja punaisen raidat kietoutuneena toistensa ympärille kuin parturin sauvassa. Isä sanoi tulevansa takaisin. Kyllä hän tulee. Kyllä. Aurinko on nousut pitkän yön jälkeen eikä heillä ole juotavaa.

Pojan silmät täyttyvät pienistä varpaista. Jano keskittää maailman yksityiskohdiksi. Tyttö on lähellä, kaivelee hiekkaa. Hänen edessään aallot silittävät rantaviivaa hitaasti, lempeästi kuin lohuttaen.

Tyttö lajittelee roskia, etsii vesipulloja, jos löytäisi edes yhden, jonka sisällä on makeaa vettä. Jano on kasvanut tasaisesti tunti tunnilta, minuutti minuutilta, yhtä matkaa auringon kanssa. Kun yrittää ajatella jotain muuta, jano kiskaisee ajatukset takaisin itseensä kuin kuminauha. Nälkä on mennyt hetkeksi pois. Aamuyöstä he löysivät merilevää, jota söivät kakoen, kyyneleet silmissä mutta ahneesti, seitsemänvuotiaan ruokahalulla. Valkeinevassa hämärässä, levän rihmat suupielissä he katselivat ympärillään avautuvaa tyhjää rantaa. Ei ketään.

Tyttö on heistä se, joka ensimmäiseksi sanoo, että isä ei tule takaisin. Häntä ei voi jäädä odottamaan.

Poika alkaa itkeä. Poika sanoo, että tyttö on ilkeä. Että tyttö ei ole koskaan uskonut isään. Että isän outojen ajatusten, hätäisten liikkeiden, vihaisten silmien takana on oikea ihminen, joka haluaa maailmalle hyvää. Poika tietää, että jos isä sanoo *odottakaa tässä*, silloin elämän on mentävä juuri niin, elämä on silloin tässä, rannalla. Hän tulee takaisin, vaikka siinä menisi vuosi, hän tulee.

Pohjois-Italian auringossa elämä tuntuu matelevan, aika tuntuu raskaalta kuin märkä matto, kun ympärillä on vain hiekkaa ja hukuttavia turkooseja aaltoja, roskia ja matalia dyynejä, ei muuta tekemistä kuin paahtua ilman suoja. Aurinko alkaa sattua. Tyttö tulee, riisuu paidan ja nostaa sen heidän ylleen. He istuvat paidan alla, hetken suojassa auringolta. Paidan alta avautuu suora näkymä aaltoihin, jotka jahtaavat toisiaan kuin lapset turkoosissa puistossa.

Sofia haluaisi kuunnella musiikkia, joten hän tekee sitä itse, napsuttaa sormia, hyräilee, *just call me angel of the morning, angel*, raastaa kiveä löytämällään harvahampaisella kammalla. Tylsyys on aluksi mielenkiintoinen haaste, sitten kituva muistutus siitä, että todellisuus on totta. Pojan ääni on kuiva, karhea. Se saa hänet kuulostamaan aikuiselta mieheltä, joka polttaa aina herätessään rakkaan tupakan.

»Mä näin unta äidistä.»

Tyttö haluaa lähteä. »Isä ei tule takaisin», tyttö sanoo osoittaen maalitahraisella kepillä poikaa, jolla on yhä silmät täynnä omia varpaitaan.

»Jos me palataan samaa reittiä mitä tultiin, jos seurataan renkaiden jälkiä, me löydetään takaisin tielle.»

»Mitä sitten tapahtuu jos me löydetään autoja.»

»Pyydetään apua.»

»Nämä ihmiset ei puhu ranskaa.»

Tyttö työntää kepin hiekkaan, jättää sen pystyyn seisomaan. Poika katsoo sitä, se voisi olla toteemipylväs jollekin pikkusormen kokoiselle kansalle.

»Odotetaan vielä.»

Aurinko kiertää laajaa taivasta. Aaltojen kohina täyttää korvat kunnes tuntuu että muita ääniä ei maailmassa olekaan. Huppari ei enää auta, säteet pakottautuvat läpi. Aurinko paistaa jalat niin pahasti, että heidän on käännyttävä makaamaan selälleen hiekkaan, annettava auringon paistaa sinne missä on vielä vaaleaa ja sileää.

Aikaa ei ole. Ei ole aamu, ei ole ilta, on vain hahmoton alue niiden välissä, laaja tasanko vailla maamerkkejä. Lasten jalat ja kädet ovat punaiset, kirvelevät, pian vereslihalla. Poika kuulee tytön nyyhkytyksen.

»Me kuollaan.»

Poika tarttuu tyttöä kädestä.

»Pidä kiinni musta. Isä tulee.»

Lopulta poika ei voi sietää kuumuutta, siskon itkusta punaisia silmiä, pientä palanutta kättä hänen omassaan. Se tuntuu epärealilta. Heidän pitäisi odottaa, mutta maailma sanoo *ei*.

Tyttö johdattaa häntä. He kävelevät hiekkadyynien välistä. Edessä aukenee tasainen maa, paikoin ruohon peittämä, paikoin pelkkää pulverinhienoa hiekkaa. Pian he eivät osaa sanoa mistä ovat tulleet, minne ovat menossa. Aurinko tuntuu paineena kallossa, hajottaa ajatukset ennen kuin ne pystyvät tekemään yhteistyötä toistensa kanssa. Kun aurinko on sulattanut monimutkaisimmat ajatukset, jäljellä on vain yksi: Askel. Askel. Askel. He kävelevät eteenpäin.

Poika alkaa huutaa. Niska on tulella. Se on niin kuuma, että sormiin sattuu kun sitä koskee. Tyttö käskee poikaa polvistumaan. Hän asettuu pojan ja auringon eteen, tekee itsestään varjon. Poika taivuttaa päätä alaspäin, ei koske niskaan. Hänen olkapäänsä hytkyvät.

Punaiset lapset ylittävät valkoisen hiekan aavaa.

Aikaa ei ole. On vain askel, askel, askel. Yksi, kaksi, kolme. Kuten heidän äitinsä heille opetti. Näytti kuinka tahtia mitataan

jalalla polkemalla, että pysyy laulun, ja miksei elämänkin, tahdissa vankasti kiinni. Yy-kaa-koo.

Poika ei enää pysy pystyssä omin jaloin. Tyttö tukee häntä, pitää jalat liikkeessä. Maisemasta nousee piste. Askel, askel, askel. Lähemmäs, lähemmäs, lähemmäs. Sen muotoa on vaikea erottaa. Kivi, patsas, tynnyri. Tynnyri se on. Tummanpunainen puutynnyri, metallirengas suulla. Ei kantta. Tyttö sanoo pojalle, että ei hätää, muutama askel, askel, muutama vielä.

Poika ryömii tynnyriin ensimmäisenä. Se on rutikuiva, kaarevalla sisäpinnalla on tummia tahroja. Se tuoksuu väkevältä, poika tarttuu nenäänsä ja puristaa. Hieman ruoalta, vanhalta lihalta, lämpimältä avokadolta. Seassa on väkevä tuoksu, jota hän ei tunnista. Pojan vatsa kurnii. Nälkä ja jano pitävät ajatuksia lyhyessä hihnassa. Ajatukset ovat vesiputouksia, juhlapöytiä, notkuva juhlapöytä vesiputouksen alla.

Tyttö ryömii sisälle tynnyriin, asettautuu hitaasti, äh, puh, vaivalloisesti pojan viereen. Tynnyri on ahdas mutta suojaa aurinolta. Sen sisällä on hieman viileämpää, kuin olisi astunut ilmoistoituun huoneeseen. Tuuli tiivistyy tynnyrin ahtaassa käytävässä tiheäksi ilmapirraksi, sivelee palanutta ihoa.

Ruskea silmäpari tynnyrin punertavaa puuta vasten. Ulkona hämärä laskeutuu. Välillä tyttö menee muualle, putoaa mieleensä, näkee kirkkaita kuvia. Sitten hän säpsähtää kosketukseen, poika on aivan lähellä, nenä lähes koskettaa nenää. Poika tuijottaa hämärässä.

Hämärä syvenee, tihenee. Kun poika säpsähtää hereille, on yö, ja kylmyys saa hänen kehonsa väpättämään ytimensä ympärillä. Ilmassa on kirkkaita pisteitä, kuin sähköstä tihentyneitä tähtiä. Kädet vapisevat, kehon liikettä ei voi estää. Tyttö herää, kysyy *mikä on, mikä*. Poika kuulee natinan. Tynnyri natisee hänen kehonsa alla, ympärillä, alkaa keinua. Hän ei ymmärrä mitä tapahtuu. Hän ei voi keholleen mitään, se ei kuuntele mieltä, ei suostu

rauhhoittumaan. Silloin poika ymmärtää ensimmäisen kerran, että hän ei ole yksi vaan kaksi, mieli ja keho, jotka elävät omaa elämänsä, yhdessä mutta erillisinä.

Tytön silmät käyvät pojan silmiä läpi yksi kerrallaan, vasen ja oikea, mitä tapahtuu, *nytkö kuolet, älä vielä, älä jätä yksin tänne*. Kädet kiertyvät kylkien ympäri, sormet koskevat lapaluita. Tyttö pitää pojasta kiinni, puristaa itseään vasten. Pojan vapina kasvaa, kasvaa, se tarttuu tytön kehoon, saa sen vapisemaan. Sähkötähdet ilmassa kasvavat, tynnyrin puna syvenee. Hän uppoaa tytön silmiin. Hän kuulee ajatustensa äänen kasvavan, voimistuvan huudoksi. Sitten vieras ääni. Tytön ääni. Hän kuulee tytön äänen mielessään. Tytön kuivat, rohtuneet huulet eivät liiku, mutta poika kuulee. Hän kuulee tytön sanat. *En anna sin kuolla. Kuuletko? Kuulen. En anna. Miksei isä tullut? En tiedä. Rauhoitu. Pidä kiinni. Kunnes nukahdat. Kunnes nukahdan.*

Vapina alkaa laantua, kädet rentoutuvat, jalat lakkaavat polkemasta. Tytön huulet, nenä ovat tummia kaaria hämärässä. Huulet eivät liiku, mutta hän kuulee tytön äänen. Tyttö hyräilee kappaletta, jota äiti lauloi heille lapsena. Ääni on käheä, kurkku on kii-vettynyt hiekkapaperiksi. Silti melodian erottaa. Enkeli.

Tyttö herää kasvavaan valoon. Hän makaa tynnyrissä yksin. Poika ei ole enää hänen sylissään. Hän konttaa ulos tynnyristä ja katsoo ympärilleen hämärässä, hetkenä juuri ennen valon kiipeämistä kukkuloiden yli. Hän huutaa kerran, toisen. Hän haravoi katseellaan samoja ilmansuuntia yhä uudestaan ja uudestaan.

Tynnyrin vieressä on jalanjälki, sen edessä toinen. Tyttö lähtee seuraamaan jälkiä, edelleen huutaen niin paljon kuin janon näivettämillä äänihuulillaan voi. Nälkä, jano, nälkä, jano seuraavat toisiaan turkooseina aaltoina.

Maaperä hänen allaan alkaa hitaasti kovettua hänen huomaa-mattaan. Hänen kengänpohjansa irtoaa, joten hän jättää kengän

pieneen uurteeseen kuivassa maaperässä ja jatkaa matkaa yhdellä kengällä.

Tunnin päästä hänen jalkapohjansa on riekaleina, veresliha kerää sisäänsä hiekan, pikkukivet ja pikkuhiljaa hänen allaan lisääntyvät ruohonkorret. Hän ei huomaa maaston vihertymistä, kosteutta ilmassa. Hän toistaa pojan nimeä, nyt hiljaa itsekseen. Nimessä on koko elävä todellisuus, sen ulkopuolella ei ole mitään.

Tyttö kaatuu selälleen eikä pääse enää ylös. Hiekan maailmassa aika on askeleita, auringon kieppejä ja kukkuloiden väreileviä päitä, ei viisareita, pykälää, numeroita. Hän lepää pää hiekan pehmeällä tyynyllä, paistuvan ihon tuoksu sieraimissa.

Auton moottori. Äänestä ei voi erehtyä. Väreilevää hiljaisuutta puhkoo auton ääni. Ääni lähestyy, voimistuu ja katoaa. Hän yrittää huutaa perään, mutta hänen kurkkunsa on muurautunut niin pahasti umpeen, ettei edes pastilli pääsisi sen läpi, ilmavirta viheltää hänen taistellessaan sen kurkkunsa sentin kolikon levyisen aukon läpi. Hänen huulensa ovat rohtuneet ja turvonneet, hän nostaa sormensa niille eikä tunne mitään. Hänen silmänsä ovat punaiset ja ärtyneet hiekasta. Ainoa, mikä toimii itsepintaisesti, on kuulo. Hän hoipertelee sokeasti eteenpäin, luottaa kuuloonsa.

Tyttö nousee pystyyn ja ontuu kohti ääntä. Hänen toinen jalkansa on kuoriutunut ihosta. Hän näkee turvonneiden silmäluomien alta etäisen liikkeen. Tummiä muotoja, leveitä, ne etenevät näkökentän poikki ja katoavat yksi toisensa jälkeen.

Askel kerrallaan, välillä kaatuen ja leväten, hän etenee muotojen suuntaan ja nostaa toisen kätensä. »Aidez-moi!»* Tummat muodot ohittavat hänet muutaman metrin etäisyydeltä. Hän ei enää ajattele, ei aisti vaaraa vaan ottaa lisää askeleita, sillä hänestä tuntuu, että käveltyään niin pitkään, askel, askel, askel kerrallaan,

* Auttakaa minua!

jos hän nyt lopettaa askeleet, hän lakkaa olemasta ja haihtuu auringon lämpöön. Hän tuntee asfaltin kovan kuoren kengän alla.

Jokin iskeytyy ensin polviin, kaivautuu kylkiluihin, työntää kauemmas, kauemmas, tyttö lentää kaaressa, lento kestää pitkään kuin laiskat kesäpäivät.

Tyttö kierii asfaltilla muuttuen pehmeämmäksi, mukautuen maan iskuihin ensin vavisten, sitten murtuen kymmenistä kohdistä, hän ei tunne murtumia vaan kuulee ne, kuivat oksat alkutalven metsässä, askel joka paljastaa ihmisen peuroille ja ketuille, rasahdukset, joita ei unohda, kun niiden on kerran kuullut kaiku-
van oman kehonsa sisältä.

Kun keho pysähtyy, hän ei enää tunne mitään. Hän ei katoa ilmaan vaan jää maahan. Hänen ylleen kaartuu musta hahmo, joka puhuu vierasta kieltä, kuiskaa hänen korvaansa.

Tyttö herää sairaalasta. Hän näkee jalkansa kipsissä, siteet vatsan ja rintakehän yllä. Hänen ympärillään pyörii kiihkeästi vieraalla kielellä puhuvia miehiä ja naisia. Kaikilla on päällä valkoista. He katselevat sormenpäät leuoilla, kuinka hän ajelehtii unen ja valveen rajamailla.

Kun hän lopulta herää, ei enää vajoa takaisin vesiputousten ja herkkupöytien täyttämiin uniin, hän katsoo ympärilleen ahtaassa sairaalahuoneessa. Seinät ovat smaragdinvihreät, läpinäkyvästä pussista valuu nestettä hänen mustelmien täplittämään käsi-
varteensa. Viereisellä sängyllä istuu tummakiharainen poika, ei päästä tyttöä irti katseestaan.

»Huomenta, S.»

AAMU (06.30–12.00)

*Järjestelmä ei ole eikä voi olla olemassa ihmisten tarpeita varten.
Päinvastoin ihmisten käyttäytymistä on muokattava, että ne sopisivat
järjestelmän tarpeisiin. »Henkisen terveyden» käsite tarkoittaa
yhteiskunnassamme sitä, missä määrin yksilö pystyy sovittamaan
käyttäytymisensä järjestelmän tarpeisiin osoittamatta merkkejä stressistä.*

THEODORE KACZYNSKI

1.

Eurooppa palaa

MIKAEL

Valo on kalpea, vaikka Eurooppa palaa.

Oksa koputtaa ikkunaan. Valo on kalpea, kun herään ja nostan toisen jaloistani peittojen välistä. Olen raapinut unissani jalkani verille. Lattian tammipuulle tippuu veripisara. Kalpeassa valossa se näyttää luodinreiältä. Minä puhun sinulle taas. Tämä ei lupaa hyvää.

Oksaa ei ole. Kotikadullani ei kasva puita. Oksa kasvoi unessa, toisessa kaupungissa.

Heräsin unesta, jossa nainen kahlaa tulvivan kaupungin läpi eikä tiedä mitä tehdä.

Nämä sekavat ajatukset kietovat käteni yhteen kuin rukoukseen, kun herään aamuyöllä oksan koputukseen.

Kuka voi selittää, miten minusta tuli tällainen? Ei sillä ole väliä.

Olen hirviö. Maailma tarvitsee hirviöitä.

Anna minulle anteeksi kurja pieni sydämeni. Valehtelen. En ole pahoillani.

Kävelen ikkunalle ja painan käteni kylmään lasiin. Marraskuun aamut ovat viileitä, vaikka Eurooppa palaa.

Milloin ymmärsin, että haluan satuttaa muita ihmisiä? Milloin tiesin, että tarkoitukseni on sytyttää tulia, levittää tuhoa ympä-

rilleni? Että nautin tuhoamisesta enemmän kuin rakentamisesta?

En muista. Olen aina ollut tällainen. Enkä ole yksin.

Tästä tulee raskas päivä. Tulen ja luotien, tupakan ja verestävien silmien päivä.

Tervetuloa Euroopan viimeiseen päivään.

2.

Ouverture

SOFIA

Oksa koputtaa ikkunaan. Se on kasvanut liian pitkäksi, sen kapeat sormet yltävät lasiin. Sain eilen kohtauksen. En ole saanut kohtausta vuosiin.

Olin Antin kanssa lenkillä Seurasaaressa. Kun tulimme takaisin asunnolle, eteisen valo kirkastui. Valo kasvoi teräväksi, puski itsensä silmistä läpi, täytti kallon sisustan. Sähkö leijaili ilmassa kuin pöly, se tiivistyi pieniksi tähdiksi. Heräsin sylistä, kädet rintakehän ympärillä. Antilla oli itkusta punertavat silmät. Herkkä mies. Hän sanoi pelästyneensä, että kuolen. Hän toisti nimeä. *Sofia, Sofia, mä pelästyin ihan sikana*. En tiennyt mitä tehdä tuolle suupeliä vääntävälle hädälle, joten puin kasvoilleni parhaan Mona Lisa -hymyni ja sanoin, että näin käy joskus. Joskus sähkö valtaa aivot ja poistun hetkeksi toiseen maailmaan. Kun tulen takaisin, olen usein hieman pirteämpi, kuin olisin käynyt lomamatkalla.

Hän auttoi minut sänkyyn, peitteli tiukasti. Antti saattaa olla outolintu, mutta hän on hyvä ystävä. Heräsin neljältä, kävin juomassa lasin vettä ja tuijotin loput aamuyöstä kohtaa, jossa tuoksu vielä ihosi.

Puhelin auki. Spotify. Gioachino Rossinin *Wilhelm Tell*. Sävellyksen avaus, *Ouverture*. Äiti kuunteli sitä usein kotona. Hän omisti kaikki Rossinin äänitykset, ei lakannut puhumasta sävel-

täjän erikoisesta elämästä. Sävellettyään viimeisen oopperansa, *Wilhelm Tellin*, Rossini katkaisi välinsä musiikkiin, ei tehnyt enää yhtäkään sävellystä. Mietin jo lapsena, mikä hänelle tuli. Ehkä hän näki jotain, kuuli jotain, mikä oli hänelle liikaa.

Enää reilu kuukausi jouluihin. Tämä on se kuukausi, kun stressi kävelee kaduilla. Yhtä todellisena kuin lihaa ja verta oleva ihminen. Katson jääkaapin vieressä roikkuvaa taidekalenteria. Cézannen levottomasti elävä vuorimaisema. Sen alla armoton kokoelma päiviä, joiden nimi on numero. Ruudukon keskellä tämä hullu päiväni, perjantai 13. marraskuuta.

Huonosti nukutun yön jälkeen mieli on täynnä muistoja, turhia, oleellisia, loskaisia, hiekkarantojen värisiä. Kirjoitan osan vihkoon, osan päästän menemään.

Punakantinen vihko lepää kermanvärisellä keittiöpöydällä leivänmurujen, juustonpalojen, siementen seassa. Pitäisi siivota. Huomenna vasta. Huomenna hoidan kaiken kuntoon.

Entä jos huomista ei ole? Entä jos saan taas kohtauksen, tällä kertaa kaupungilla? Lyön pääni? Pitäisi mennä lääkäriin. On vain toivottava, rukoiltava sormet ristissä, että tämä päivä menee vihreällä. Huomenna voi mennä punaiselle, huomenna on taas aikaa sairastua, kolhia päänsä, vajota sähköön ja valoon.

Joskus muistot pakottavat itsensä paperille, eivät suostu odottamaan rauhassa. Niin on sinun kohdallasi. Otan geelikynän käteen ja kirjoitan protestanttisen suorille viivoille:

Kun herään keskellä yötä, olet siinä. Marraskuun hämärä kaihtimien takana. Ilmassa nukkuvien tuoksu.

Kosketan sinua. Käsi olkapäällä. Rintakehän karvoilla. Alushousuilla. Etumuksella.

Sormeni jäljittävät elimen kaarta. Kosken sormenpäillä huipua.

Huulilla on yön maku. Eltaantunut, makea, maakellarin tuoksu. Kielesi on kostea, kapea.

Nostat peiton yltäni. Rintani ovat viileät, kalpeat. Asetan pyyhkeen alleni.

Tunnen sinut sisälläni, kuinka kuukautisveri liukastaa liikettä. Olet ilmeetön. Pidän siitä.

Ensin kipu. Sitten helpotus. Rauhoittuminen. Kun olet sisälläni, tiedän kuka olen.

Laskeudun hitaasti katonrajasta kehooni, olen osa maailmaa.

Häpykarvat metallivaijeria. Eteenpäin sojottavat partakarvat.

Kaiken tumman karvan keskellä hopeiset silmät.

Kun laukeat, tunnen nesteen sisälläni, veren ja sperman sekoituksen. Tätä on olla olemassa.

Katsot käsiäsi. Ne ovat kuin murhan jäljiltä. Pyyhe on verestä musta.

Käännyt takaisin kyljellesi. Halaan sinua takaapäin. Nukahdat alapääsi yhä veressäni.

Aamulla suutelet niskaan lähtiessäsi. Kaihtimien takana vesi juoksee verkkoja.

Laitan kynän lepäämään sivujen väliin. Kasvoilla on jotain märkää, vaikka en tunne itkeväni. Kehoni elää omaa elämäänsä, se ja mieleni ovat hyvät kämppäkaverit mutta huonot rakastavaiset.

*Tuntuu kuin tästä olisi vuosia, tästä viikko sitten eteen osuneesta risteyksestä. Aamulla lähdit töihin kevyesti, solmio tavalista tummempana ja suurempana. Viikon sisällä olit jo ehtinyt muuttaa mieltäsi ja sanoa, että *mun pitää selvittää mun avioliitto ensin* ja palata takaisin vaimosi luokse. Olet ajankäytön mestari. Muutat persoonallisuutta viikossa silloin kun kotisi on uhattuna.*

*En pysy laskuissa kuinka monta kertaa olet tehnyt niin. Viisi, kuusi? Aina Maria ja Antti vetävät minut takaisin kielekkeeltä, ruokkivat ja hoitavat takaisin Helsingin sokeaan arkeen dinneireillä, kävelyillä ja peli-illoilla, aina he vakuuttavat, että *jos sä vielä kerran annat sille valehtelijalle, sille pelkurille mahdollisuuden, me katkaistaan välit suhun.**

He eivät katkaise, enkä lakkaa antamasta mahdollisuutta. Kirjoitan vihkoon:

Uskon sinuun. Et ansaitse sitä.

Tulen toimeen niin kauan kuin en ajattele sinua. Helpommin sanottu kuin tehty ja niin edelleen. Maailma elää jatkuvassa nykyhetkessä, ei tulevaisuutta, ei menneisyyttä. Seuraan perässä. Me vain mukaudumme maailmaan ja sen nykyhetkeen, sillä keitä me olemme väittämään, että maailma on väärin.

Mutta lopulta tulee vastaan päivä, jolloin on väitettävä.

Kahvinkeitin huokailee käydessään. Se säikäyttää aina vieraat. Kun vesi nousee säiliöstä kohti suodatinta, ääni on kuin vanhan naisen tuskainen huokaisu, yksi toisensa perään huokaisut toistuvat ja rytmittävät keittiön elämää tehden kaikesta tarpeettoman aavemaista.

Kummituskahvinkeitin. Sana käy jatkuvasti mielessä kun pesen hampaat, kerään treenivaatteet reppuun, käyn läpi käsikirjoitusta ja luen sähköposteja. Kahvinkeitin, joka vapauttaa aaveet keskelle aamun lämpimiä rutiineja.

Kaadan kahvia kuppiin, kauramaitoa muutaman sentin kerros päälle, hieman sokeria, lasken koko aterian vihon viereen. Kuvat täyttävät mielen, annan niiden mennä. Yksi toistuu. Viime yön uni. Näin unta miehestä, joka kävelee Pariisissa. Hänellä oli tummat, kiharaiset hiukset, pitkä päällystakki, nahkakengät. Hänen hihastaan tippui vettä, joka täplitti asfaltin, jäljitti hänen reittiään kaupungin poikki. Aina kun olin lähellä saada hänet kiinni, kun tartuin häntä olkapäästä, hän siirtyi kymmenen metriä eteenpäin. Unen ohjelmisto kielsi kosketuksen, jäljellä oli vain katsomisen turhauma.

Unen mies näytti hieman häneltä. Hän on voinut laihtua, antaa hiusten kasvaa. Liikkeissä jotain samaa kuin lapsena, kun katsoin hänen kävelevän karanneen jalkapallon perään. Ei koskaan juoksevan, kävelevän.

»Me emme ole tappajia. Me olemme insinöörejä.
Me rakennamme muutoksen, jota kaikki haluavat
mutta kukaan ei uskalla käynnistää. Me uskallamme,
sillä meillä ei ole tulevaisuutta.»

MIKAEL

»Silmät laajenevat, pupillit pilkistävät valkoisen
keskeltä kuin luodinreiät. Helvetti soikoon,
kuinka lahjakas hän on. Aina välillä unohdan sen,
kun ohjaan häntä liian kauan, kun yritän tehdä hänestä
aina vain entistä parempaa. Tämä on kohtaaus.»

SOFIA

Giljotiini on yhdenpäivänromaani terrorismista,
taiteesta ja perheestä, joka on läsnä
varsinkin silloin kun se on poissa.
Se on kertomus päivästä, joka muuttaa kaiken.
Päivästä, josta ei selviä yksin.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-44841-0